

Netko tko razumije

Blairine prijateljice nisu razumjele kako je to imati Crohnovu bolest.

Haley Yancey

(temeljeno na istinitoj priči)

Ova se priča dogodila u SAD-u.

»Ne mogu doći danas«, rekla je Blair. Lice joj se zažarilo od sramote.

Njezine su prijateljice zurile u nju. »Ali rekla si da hoćeš!« Sammy je rekla.

»Znam.« Blair je zurila u svoja stopala.

»Ne osjećam se baš dobro. Žao mi je.«

»To si rekla prošli put«, rekla je Jessica.

Blair nije znala što reći. Željela je da može ići kod Sammy. Ali njezin ju je trbuh doista bolio danas. Trebala je otići kući i odmoriti se.

Blair je imala Crohnovu bolest. Zbog toga joj je trbuh doista bolio. Većinu ju je dana trbuh malo bolio. Neki su dani bili gori od drugih. Danas je bio jedan od tih dana. Željela je da može birati tijekom kojih će je dana više boljeti. Činilo se kao da je trbuh najviše boli kad god je htjela činiti nešto zabavno.

»Idemo samo«, Sammy je rekla Jessici.

Kada je Blair došla kući, uzela je svoj lijek. Zatim je pokušala odspavati. No previše ju je boljelo.

Mama i tata došli su je provjeriti. Tata je sjeo na njezin krevet. »Kako se osjećaš?«

»U redu. Lijek je malo pomogao«, rekla je Blair.

»Žao mi je što nisi mogla otići kod Sammy«, rekla je mama.

Blair je osjetila suze u svojim očima. »Nije pošteno! Moje prijateljice ne razumiju kako je to.« Blair je bacila jastuk u zid. »Samo želim da mi bude bolje.«

Tata je zagrlio Blair. »Znam. Želiš li svećenički blagoslov?«

Blair je kimnula. Blagoslovi su joj obično pomagali da osjeća mir.

Tata je stavio svoje ruke na Blairinu glavu i blagoslovio je da se odmori i osjeti utjehu. Bio je to divan blagoslov. Pomogao joj je sjetiti se da je Nebeski Otac voli. No i dalje se osjećala tužno zbog svojih prijateljica.

Nakon blagoslova, mama i tata poljubili su Blair za laku noć. Otišli su kako bi mogla spavati.

Blair je ponovno legla i zatvorila oči. Blagoslov je pomogao, ali ona je i dalje patila.

Kleknula je pored kreveta kako bi se molila. U početku je to bilo kao većina njezinih molitvi. Rekla je Nebeskom Ocu na čemu je zahvalna i zatražila da se osjeća bolje. Ali ovaj je put nastavila.

»Nebeski Oče, osjećam se doista tužno. Nedostaje mi biti sa svojim prijateljicama«, rekla je. »Osjećam se usamljenom. Nitko ne razumije koliko me boli svakoga dana. Nedostaje mi to kako je bilo prije nego što sam se razboljela.«

Što se Blair duže molila, to je više osjećala da Nebeski Otac sluša njezinu molitvu. Nije ga mogla niti čuti niti vidjeti, ali je osjećala njegovu ljubav. Znala je

da mu je stalo do toga što ona ima za reći. Blair nije željela da osjećaj završi.

Molila se dok nije rekla Nebeskom Ocu sve što je osjećala. Tada joj je misao pala na pamet. Blairine prijateljice možda nikada neće znati kakav je bio osjećaj imati Crohnovu bolest, no Nebeski su Otac i Isus Krist znali. Znali su koliko je boli i koliko se usamljeno osjećala. Uvijek će biti tu za nju.

Blair se osjećala kao da je dobila najsnažniji zagrljaj. Nakon što je dovršila svoju molitvu, otišla je pronaći svoje roditelje kako bi im rekla što se dogodilo.

»Jesi li imala noćnu moru?« upitala je mama.

Blair se nasmiješila. »Ne. Molila sam se.«

Mama je izgledala iznenađeno. »Prošlo je nešto vremena od kad smo se pozdravili za laku noć. Molila si se cijelo to vrijeme?«

Je li doista prošlo tako dugo? Blair je kimnula.

»Bilo je to poput snažnog zagrljaja. Nebeski Otac i Isus Krist znaju kako se osjećam. Zbog njih se ne trebam osjećati usamljeno!« ●

